

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi Z. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt XXIII GA (...), wydanego w sprawie

z powództwa E.(...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko Z. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 października 2006 r. Postanowieniem tym odrzucono apelację pozwanego, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 8 marca 2006 r. Według skarżącego, zaskarżone postanowienie jest niezgodne z art. 28 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Postanowienie to nie mogło być wzruszone w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przepisie art. 425⁵ § 1 k.p.c. przewidziano niezbędne, konstrukcyjne wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Określono także wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 425⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Szkoda taka powinna pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wydaniem kwestionowanego orzeczenia (art. 361 § 1 k.c.).

Uprawdopodobniając fakt poniesienia szkody majątkowej [s. (...) skargi], skarżący stwierdza, że szkoda polega na tym, iż „prawomocnym wyrokiem został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 15.042,60 zł”, a „Sąd Okręgowy wydając postanowienie o apelacji (...), pozbawił skarżącego możliwości weryfikacji orzeczenia Sądu I instancji”. Skarżący stwierdza ponadto, że w wyniku porozumienia zawartego z powodem sukcesywnie spłaca ratami należność zasądzoną przez Sąd pierwszej instancji, co oznacza, że jego szkoda majątkowa jest rzeczywista. Istnieje też związek przyczynowy pomiędzy powstaniem szkody a orzeczeniem Sądu Okręgowego objętego skargą.

Z przedstawionego wyводу wynika, że fakt powstania uszczerbku majątkowego opisanego przez skarżącego, można łączyć z wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 8 marca 2006 r., który zawierał definitywne rozstrzygnięcie merytoryczne. Tymczasem powstanie wskazanego uszczerbku skarżący wiąże z wydaniem postanowienia odrzucającego apelację z przyczyn formalnych. Oznacza to brak bezpośredniego (normalnego) związku przyczynowego pomiędzy eksponowaną szkodą a kwestionowanym rozstrzygnięciem o charakterze formalnym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2006 r., IV CNP 120/06, nieopubl.; źródłem szkody, np. w postaci możliwości uzyskania świadczenia dochodzonego w procesie, może być wydanie wyroku oddalającego powództwo, a nie postanowienie o odrzuceniu apelacji od tego wyroku).

Należy też zwrócić uwagę na to, że posługując się globalną kwotą eksponowanego uszczerbku majątkowego (15.042,60 zł), skarżący nie wskazuje na zasadnicze elementy (składniki) komponujące tę kwotę. Z załączonego do skargi „zestawienia uiszczonych wpłat” wynika to, że obejmuje ono m.in. zasądzone od skarżącego (pозwanego) koszty sądowe. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego eksponuje się trafne stanowisko, że koszty procesu, którymi strona zostanie obciążona, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nawet gdy zostały już zapłacone.

W związku z tym, że skarga nie zawiera konstrukcyjnego wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., należało ją odrzucić jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).